Ч. 102. Чернівції, пятниця дня 10. (22.) мая 1896. Рочник XII.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виносить
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграниції 20 рублїв або 40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня кромі неділь і руских сьвят о год. 5. по пол.

Редакция і Адмініїстрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)

Оголошеня приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надісланім“ по 10 кр. від стрічки.

Реформа податкова.

Дня 15-го мая ухвалено впроваджуючий закон до реформи податкової, котрий вказує, в який спосіб має перевести ся реформу податкову і що з неї вийде. Годить ся запізнати ся докладнійше з сим законом, на котрий всї так ждали.

Проєкт реформи податкової виготовив і предложив парляментови ще міністер Штайнбах. Проєкт сей розпадає ся на сїм частий, на закон впроваджуючий і на закони о податках: заробковім, рентовім, особисто доходовім і пенсийнім. За часів міністерства коаліцийного ухвалено (після поправки міністра Пленера в первістнім проєктї Штайнбахівскім) всї прочі части проєкту крім закона впроваджуючого. Тепер же ухвалений вже і закон впроваджуючий, отже й цїла реформа податкова готова.

Постанови закона впроваджуючого суть слїдуючі:

В краях, репрезентованих в радї державній, зносить ся всї дотеперішні роди податку доходового, а натомісць вводять ся: податок заробковий ново урегульований, податок від рент, податок особисто-доходовий і податок пенсийний від висших плат. (Арт. 1-ший.) — Всї дотеперішні постанови законні що-до опустів при податках доходових перестають обовязувати. (В арт. другім і третім вичислено подрібно всї цїсарскі патенти і постанови, управняючі до опустів податкових).

В артикулах від 4—12 означено, в який спосіб має ужити ся прихід з тих нових безпосередних податків особистих. В перших двох роках по введеню в житє реформи податкової до скарбу державного має вплинути така сама квота, яку дають дотеперішні податки доходові, з дочисленєм до податку заробкового і доходового 2-процентової добавки в першім, а 4-процентової в другім роцї; крім того має дочислити ся ще 1,200.000 зр. на кошти введеня реформи податкової. Вся проча надвишка в приходї з нових податків доходових має ужити ся на опусти податкові і на звороти для фондів краєвих. І так в перших двох роках признає ся 10-процентовий опуст в податку ґрунтовім і домовім, з виїмкою того 5-процентового податку, який платить ся від доходу з будинків вільних від податку. Відтак признає ся 20-процентовий опуст з загальної суми (контінґенту) податку заробкового з виїмкою податку від похатної торговлї і вандрівничого промислу, яка би мала вплинути до скарбу державного після теперішних постанов. — По відчисленю квоти, потрібної на повисші опусти податкові, лишить ся ще надвишка, котру, на скілько она не перевисшає 3,000.000 зр., звертає ся фондам краєвим, се значить, що буде признаний поодиноким краям відповідний зворот з суми реальних податків, яку ті краї мали би платити до скарбу державного.

Скоро би показала ся надвишка понад 3 міліони зр., то в такім случаю має она ужити ся на дальші опусти податкові, а то в такий спосіб, що податок ґрунтовий був би зменьшений о 15 прц. (замісць 10), податок домовий о 12·5 прц., а контінґент податку заробкового аж о 25 прц. Рівнож і стопа процентова при вимірі податку для підприємств, складаючих публичні рахунки, була би знижена до 10 прц. — Як би ще й по тих опустах лишила ся яка надвишка, то єї ужиє ся на дальші звороти для краєвих фондів. Всї ті опусти і звороти будуть удїлювані нарік, се значить, в кождім слїдуючім роцї по тім, в котрім покаже ся надвишка.

Такий спосіб зужиткованя приходу з нових податків особистих буде в перших двох роках по введеню реформи податкової, але на дальші роки, аж до 1907 р., скарб державний хоче мати більші приходи. Длятого кождого слїдуючого року мусить збільшати ся прихід скарбу державного о 2·5 прц., а аж відтак будуть роздїлювати ся опусти і звороти. В 1907 р. має наступити новий розклад опустів, при чім буде увзглядений також домово-клясовий податок, і зворотів для краєвих фондів.

В арт. 13-тім містить ся постанова,

ЦАРІВНА.

Оповідане

Ольги Кобилянськоі.

—

(Дальше).

Оногди говорив вуйко про якогось податкового урядника, котрий ріжнив ся від своїх товаришів величезною статию, вдоволеним усьміхом і грубим срібним перстенем з синїм камінцем на пальци. Сей урядник хвалив ся — так оповідав вуйко — що его жінка, за якою саме тепер „обглядає ся“, мусить бути не лиш гарна, богата і осьвічена, але й музикальна, бо він не „пожертвує ся“ кому-небудь!

Уявляючи собі его, як він із своїми неповоротними рухами, із своїм по найбільшій части розігрітим лицем, троха зизоватими очима, шукає „музикальної“ жінки, я розсьміяла ся мимоволї в голос.

Вуйко і тїтка скинули на мене оком.

„І чому ти властиво сьмієш ся, моя кохана?“ спитав вуйко в заостренім тонї (дивна річ!), а тимчасом тїтка звузила уста так сильно, що стали якоюсь ниткою.

„Я так, вуйку; бо він такий сьмішний в своїй претенсіональности! Самі знаєте, що він всїх розумів не поїв, а проте такий вимагаючий! Але я властиво не повинна сьміяти ся, оно більше сумно як сьмішно!“ І з тими словами промайнув мій погляд по тїтцї.

„Що се знову за поетична заява?“ спитала она з зимним, інквізиторским поглядом. „Тепер дївчинї годї вибирати, ждати на самих докторів і професорів. Нехай Богу дякує, коли навине ся і хто небудь та подасть кусник хлїба“.

Се тикалось мене. Специяльно мене. Мов поборена опустила я через хвилю покірно голову, а несказано гірке чувство проникло мою душу.

„Се тобі мабуть не до смаку, що я тепер кажу, неправда?“ говорила тїтка з притиском дальше. „Ти за него не пішла би. Ну, на щасте в такім випадку мали би ми рішуче слово сказати, а не ти. Ти ждала би може на якого зачарованого князя, — шкода тілько що їх уже нема. Впрочім я справдї не знаю, що тобі дає причину грати ролю якоїсь „гордої“. Ти мабуть щоденної борби о кусник хлїба не бачиш, не розумієш, думаєш, що все, що є, так само собою приходить?“

„Я, тїтко? я?!“ вирвало ся менї майже окликом з уст.

„Ти, ти! Ми не будемо вічно жити, і ти не будеш мати все охорону і родинну стріху. Наступить ще й така хвилина, коли ти з вдячностию будеш сягати за рукою такого „дурака“!

„Нїколи, нїколи!“ відповіла я з зворушенем.

„Ха-ха-ха! нїколи! І длячого нїколи, коли вільно спитати? Мабуть тобі его становиско за підле?“

„Становиско нї, але він сам як чоловік не має для мене нїчого симпатичного. Він не має анї крихітки н. пр. „тонкости“ в собі. Чи ви нїколи не гадали, як страшно мусить жити ся при чоловіцї, котрому не можна віддати нї серця нї поважаня? Тїточко! я не могла би так жити! Моя натура, цїла моя вдача такі жадні якоїсь — як би то сказати? — тонкої корректности, якогось нїжного чувства... любови“... Тут і урвала я.

Се зізнане, котре я мов тайну берегла в серцю, вихопило ся менї проти волї з уст, і я того дуже жалувала. Я відвернула ся від тїтки, щоби не стрінути ся з єї холодними насьмішливими поглядами, і щоби не помітила, що я спаленїла...

„І ти не соромиш ся такі слова говорити? Менї в лице і при вуйку? Двайцятилїтна дївчина! А се що знов нового?! Та правда: хто годує ся таким трійлом, як романи, тому годї инакше говорити. Я не розумію, що то таке „любов“. Я вийшла замуж, не хоруючи анї трохи на ту поетичну недугу. Я вела порядно своє господарство, виховувала як слїд при Божій помочи дїти, доглядала мужа, але о любови щось маячити, зітхати за любовю?... Менї видить ся, що я мусїла би тепер того й соромити ся. Се чиста фантазия. Коли би я не була вийшла за твого вуйка, то була би вийшла за другого. Він був порядний, спокійний, соромливий молодець, а я така сама панна. Тому нас Бог і злучив. В твоїм віку я виховувала вже Мунечка, провадила вже

під яким услівєм будуть признані всї ті опусти і звороти. Правительство ставить услівє, що сойми краєві мають ухвалити сейчас на своїй першій сесиї, що ті всї податки особисто-доходові, введені сею реформою, будуть вільні від всяких податків краєвих. Скоро котрий сойм краєвий не ухвалить того, то дотичний край не дістане нї опустів нї зворотів, а єго пайка припаде скарбови державному.

Отсе були би головні постанови закона впроваджуючого реформу податкову. Комісия податкова ухвалила була, що рівночасно з реформою мають ухвалити ся ще й иньші закони податкові, як о ревізиї катастру, о відписуваню податку ґрунтового — скоро отже ті закони перейдуть крізь палату послів, відбуде ся третє читанє реформи податкової, а по одержаню цїсарскої санкциї буде она введена в житє.

ДОПИСЬ.

(Улиця Шевченка. — Справа стипендиї ім. еп. Пелеша).

З Станїславова.

Деякі міста галицкі, в котрих жиють Русини сьвідомим житєм, постарали ся рускі радні о те, аби одна улиця називала ся улицею Шевченка. Се є доказом глубокого поважаня нашого великого ґенія і заразом знаком, що і наші сусїди-Поляки хотять поважати єго. Так постарали ся о улицї Шевченка Русини в Золочеві і Коломиї і мабуть також в Тернополи. І наші станїславівскі Русини задумали в слїд за ними піти і поставили в міскій радї відповідне внесенє, щоби повстаючу власне тепер уличку між улицями Камінського і Кілїньского назвати іменем Т. Шевченка. Станїславівский маґістрат був сему внесеню прихильний, але коли справа прийшла на нараду міскої ради, став славнозвістний кс. Айзельт, рим. кат. катехит при реальній школї, і в їдкій, а Русинів обиджаючій промові висказав ся против того внесеня. Дармо намагали ся рускі радні промовити польскій більшости ради до розуму, що так не личить поступати з Русинами і їх найсьвятїйшими чувствами, як се зробив кс. Айзельт. Видко, Полякам більше припали до вподоби слова загорілого Поляка і они відкинули то внесенє.

Що та промова не була на місци, о сїм сьвідчить найлїпше факт, що Kurjer Stanisławowski промовчав ту промову, а розсудні Поляки в містї обурені на кс. Айзельта і сердять ся на него, бо він викликує непотрібно вражду між Русинами а Поляками. Тут може лише одно помогти: Русини, властителї реальностий в Станїславові, повинні разом подати петицию в сїй справі до міскої ради, а коли они будуть поступати солїдарно, мусить міска рада увзглядити їх голос. Але сим повинні би рускі радні вже тепер заняти ся, аби ще завчасу все приготовити.

Згадана уличка одержала натомісць назву імени епископа Пелеша. Сим хотїла станїславівска рада міска почтити память першого руского станїславівского епископа. За се мусять тутейші Русини бути вдячні і самі також почтити чимсь память свого першого епископа, щирого Русина. Вже перед кількома лїтами загадали були тутейші Русини засновати стипендию ім. Пелеша і зачали збирати складки, котрі поміщено в тутейшій „Народній Торговли". За якийсь час вибрано гроші відтам і тепер не знати навіть, де їх поміщено, кілько того гроша взагалї є, ба що більше, не знаємо навіть, хто належить до того комітету, котрий занимав ся збиранєм складок. Тут не на місци мовчанє, бо инакше може стати ся із зібраним грошем таке, як із складками на епископску палату в Заліщиках. На ту цїль збирали Русини через кілька лїт, назбирали вже значну суму, а відразу справа загирила ся, і тепер щезли гроші та й палати нема. Так не сьміє бути з стипендиєю ім. Пелеша! Ми Русини давали датки на ту гарну цїль, бо поважали нашого руского епископа; ми повинні знати, що дїє ся з нашим грошем. Тепер для нас тим сьвятїйший обовязок, почтити память покійного нашого епископа Юлїяна скорим довершенем розпочатого дїла. Тому взиваємо комітет для збираня датків на стипендию ім. Пелеша, щоби в часописях оголосив, хто належить до того комітету, кілько є гроша зібраного і де він поміщений?

Почитателї пок. еп. Пелеша.

НОВИНКИ.

Чернївцї, дня 21-го мая 1896.

Народна рада, яку скликують пп. посли Стоцкий і Піґуляк на **вівторок** по Зелених сьвятах **(дня 26-го с. м.)**, відбуде ся **в сали Cursalon-у в міскім городї** (Volksgarten) і почне ся о годинї 2 з полудня. Сподїваємо ся громадного з'їзду інтелїґенциї і селян. Просимо наших вив. передплатників по селах звернути увагу селян на то, які то будуть збори та на що ми їх уряджуємо, і заохотити їх до поїздки на ту раду. З каждого руского села повинно приїхати хоч кілька селян, котрі би потім могли у себе розповісти, що чули на радї. Не забувайте, що ту йде о наше загальне спільне добро і о річи, котрі дуже повинні селян обходити. Докладну проґраму наради подамо небавом.

Сьв. Синод православної церкви в Австриї відбув в квітни с. р. три засїданя, на котрих між иньшими підписав новоіменований митрополит Аркадий Чуперкович никео-цареградский символ віри і зложив присягу, що вірно буде придержувати ся науки, обряду і приписів православної церкви. Рівночасно рішив Синод подякувати цїсареви за іменованє впр. Аркадия Чуперковича митрополитом і просити монарха о дальшу опіку над православною церквою. Принято до відомости справозданє епископа з Задару о аґітациї католицкого духовеньства против православія і уповномочнено впр. митрополита Аркадия Чуперковича віднести ся з тої причини зі скаргою до мінїстерства, взглядно до цїсаря. Далматиньским монастирям в Криї, Крупі і Драговачі поручено душпастирску службу в околичних парохіях. Рішено зорґанїзувати православні парохиї в Празї, Градци і Боянчі в Країнї, о чім повідомлено правительство. Найважнїйшим рішенєм було, старатись о уконституованє одного австро-угорского патріяршого православного Синода, в котрім були би заступлені всї православні епархиї Австро-Угорщини, і рішено уложити реґулямін для внутрішного дїловодства сьв. Синода. Рішено також віднести ся до мінїстерства в справі управильненя становиск православного військового духовеньства так, аби православні військові капеляни не були підчинені римо-католицкому клиру. О сїм доносять *Бук. Вѣдомости*.

Іменованя. Мінїстер шкільництва іменував правительственного радника Івана Фекете де Белефальва, старшого радника фінансового Івана Маєра, правительственних радників Вілгельма Помпе і д-ра Вільгельма бар. Швінда та краєвого радника Антона Захара членами комісиї для політичного державного іспиту.

Виділ Наукового Товариства імени Шевченка у Львові має честь запросити Вп. Членів товариства на загальні збори, що відбудуть ся у Львові дня 4-го червня о годинї 3 з полудня в комнатах Рускої Бесїди (ринок ч. 10).

На порядку дневнім:

1. Справозданє з дїяльности виділу і секций.

сама господарство, а ти... говориш про любов! Та що, як собі хто постелить, так ся і виспить. Ти вже доволї доросла, аби порозуміти, що добре, а що зле".

„Оно так, тїточко"... відповіла я, усьміхаючи ся сумно. А більше і не сказала я нічого.

Як би я і цїлу ніч говорила, то все було би дурно. Не зрозуміли би. Лише до Лени полетїв мій погляд, що сидїла недалеко тїтки. В сїй хвили були в неї очи спущені, а щоки горіли сильним румянцем. Я знала. Перший раз в житю она не згоджувала ся з своєю матерю.

*

По домашних роботах було нам дївчатам вільно заниматись, чим котра хотїла. Лена плела якусь величезну скатерть „для себе", а я читала. Она і тїтка мали дивний спосіб дивити ся на мене, коли я брала ся за книжку. Тїтка прибирала тодї на-пів милосерну, на-пів насьмішливу міну, щоби опісля з притиском вимовити слївце „знов?" і мій —сказати-б— сумлїнний супокій замутити. Лена скривляла не до наслїдованя верхню губу, розсьміявшись коротко в голос, і плела з такою ревностию, з таким запалом дальше, мов би спасенє єї душі залежало від того.

Найбільше занимало мене питанє жіноче. Нїхто не відчував так глубоко зависимого нужденного положеня жінки, як я. Нїхто, здавало ся менї, не думав стілько над рішенєм єго, як я. Менї снували ся ріжні думки по голові. Я бачила „питанє жіноче" майже при кождій нагодї, коли приходило ся жінцї терпіти. Тямлю, що перечитавши І. Стуарта Мілля, я плакала. З тої пори я читала з подвійною пильностию. Сьвідомість моєї низької освіти давила і корила мене сильно. Я постановила собі будь що будь осягнути вищу освіту. Я була завзята, горда, честилюбива і не хотїла нї за що в сьвіті бути тим „нічим", о котрім говорив Муньо з такою погордою. Я не хотїла, щоби менї аж мужчина надав змисл і значінє. Рівночасно рішила ся я в будучности віддати ту здобуту освіту в користь загалу. В найглубшій глубинї мого серця говорив якийсь голос „віддати жінкам".

*

Сьвіте широкий! Який ти для мене молодої недоступний, який муром обведений!...

Та що се я знов? В голові думки стрілою мчать ся. Що менї з ними самій дїяти? Сама загадала, сама забула, сама, сама, сама...

Щось з того, що вичитала або роздумала, оповісти і кому другому? Адже-ж я химерниця, і висьміяли би мене. А хоче ся оповісти, пояснити, як все в думцї складає ся, до чого дійшла, чого би рада; як в души нераз мов сонце зійде... нї, як в нїй мов мельодия укладає ся... В серцю так і заворушить ся щось сильне, сьміле. І я забуду все довкола себе. Гадки летять вперед, проваджені буйною уявою, аж слово якесь нераз вимкне ся, в півголос з уст. Тодї я з переляком пригадую собі, хто я і між ким я...

*

Був тихий вечер у вересню.

З дому вийшли всї на прогулку і я лиш сама остала ся. Хутко настала в хатї тишина. Користаючи із супокою, як звичайно я взяла ся писати. Вже давно почала я писати статейку про положенє жінок найнизшої і середної верстви, а сего вечера хотїло ся більше нїж иньшим разом списати придуманого. Скоро укладали ся реченя, здоганяла думка думку. Пишучи завзято, я почула себе немов иньшою. Чула ся і щасливою. „Боже великий! подумала. Може я до чого і здібна, може Ти дарував хоть крихітку якого таланту, може моя маленька, малесенька праця порушить хоть в одній души одну струну! Чей не буде так, як казала тїтка, що з мене не вийде нїколи щось порядне! О, я не дам ся, я буду пильно працювати над собою, щоби злетїти високо-високо! Так високо, щоби їх голоси не доходили до моєї висоти, а руки їх щоб не дотикали мене".

По двох годинах вернули ся з прогульки. Лена, розстроєна чогось, лягла раньше спочивати. Уклавши руки під голову, лежала недвижно в постели. Я виняла знов зошит і пробувала перший раз в житю писати при нїй, хоч єї притомність впливала на мене завсїгди лише пригноблюючо. Менї хотїлось нинї конче докінчити пер-

2. Справоздане адмінїстрацийне.
3. Справоздане контрольної комісиї.
4. Вибір видїлу і контрольної комісиї.
5. Зміна статутів товариства.
6. Внесене видїлу.

У Львові 18-го мая 1896.

За видїл Наукового товариства ім. Шевченка *Ол. Барвіньский,* голова. *Остап Мокаружка,* секретар.

Доповняючий вибір посла до галицкого сойму з міста Тернополя має відбути ся дня 1-го червня. Передвиборчий рух тепер уже досить оживлений і поставлено кількох кандидатів: мінїстра Ріттнера, проф. Баласича, проф. Романчука, адвоката Тшценецкого, нотаря Німентовского і редактора Monitor-а Брайтера. Сими днями відбули ся збори виборцїв, на котрих вибрано комітет з 15 Поляків, 15 Русинів і 15 жидів.

„Академична Громада“ у Львові обходила дня 15-го с. м. память знесеня панщини відчитом, котрий урядив кружок правників того-ж товариства. Прелеґент Мирон Здерковский представив положене селян почавши від середних віків, перейшов опісля на австрийскі відносини і пояснив близше, які обставини спонукали австрийске правительство до знесеня панщини; свій відчит закінчив поясненем індемнїзацийного спору і характеристикою наслїдків знесеня панщини. Проф. Грушевский висказав ся дуже похвально о відчитї, а др. Франко в ширшій промові обговорив полїтичне і економічне положене руского селяньства в Австриї, несправедливе рішене спору в користь дїдичів, наслїдки тої несправедливости і теперішний рух еміґрацийний. Однак яко відрадний факт треба піднести ширшаючу сьвідомість народу і довіре народу до інтелїґенциї. При осьвічуваню народу не треба підлещувати ся селянинови, як се роблять Молодочехи і атисеміти та т. зв. Bauernfänger-и, бо тим осягає ся лиш хвилеве одушевлене і евентуально успіх, але опісля слїдує скорий і тим прикрійший упадок. Промовою голови кружка правників Івана Гарасимовича, з котрої присутні довідали ся, що „Академична Громада“ рішила рікрічно обходити память знесеня панщини відчитом, закінчено сегорічний обхід тої памятки.

Вінчане. Дня 24 мая с. р. відбуде ся в парохіяльній церкві в Присівцях (стация зелїзницї і почта в Зборові) о годинї 8-ій вечером вінчане п. Павла Кирчова, бувшого редактора *Буковини*, а тепер учителя шкіл видїлових з Перемишлян, з панною Йосифою Мариею Яворовскою.

Галицка каса ощадности у Львові призначила в сїм роцї з свого чистого доходу квоту 15.000 зр. до роздачі поміж добродїйні заведеня. З того дару призначила каса між иньшими: 200 зр. для інтернату сьв. Йосафата у Львові, 200 зр., для дївочого інститута СС. Василянок у Львові, 100 зр., для тов. ремісників „Зоря“ і 100 зр. для тов. „Руслан“.

Дар. Секундар в пенсиї Бронислав Маєрский дарував з нагоди свого відзначеня палатї лїкарів в Чернівцях суму 100 корон з призначенем, що та сума має становити початок запомогового фонду для членів палати лїкарскої на Буковинї. Президия палати лїкарів складає отсим вп. добродїєви щиру подяку.

Невино засуджені. Сими днями виявило ся, що перед 18 лїтами засуджено в Загребі невинно дві особи на дожизнену вязницю за убійство сторожа полїцийного. Один з засуджених помер у вязници по сїмох лїтах, а другий Целько сидїв до тепер. Аж ось в послїдних днях підчас процесу против одної шайки розбійничої переконав ся суд, що злочину, за який перед 18 лїтами засуджено Целька і его небіщика товариша, допустив ся один з членів сеї шайки. Целька зараз випущено на волю, але хто годен винагородити ему вісїмнайцять лїт муки тїла і душі?!

Мадярскі недорічности. Цїлому сьвітови знані Мадяри яко горячкові люди, котрі своїм забагам не знають міри. Се відчувають на собі ще тепер немадярскі народности в Угорщинї. А коли Мадяр хоче показати свій патріотизм, то не богато журить ся о се, чи личить се або те, і так виходять не одні дурницї на сьвіт. От тепер з нагоди тисячлїтя доносять немадярскі часописи про ріжні чудацтва мадярскі, з котрих подаємо лише кілька. В місточку Варинї устроювали жиди в честь тисячлїтя театральне представлене і потребували до того бальдахина. Они не надумували ся богато, пішли до місцевого сьвященика, а той яко горячий патріот мадярский без спротивленя дав бальдахин з церкви. Коли-ж вірні побачили річ церковну в театрі, взяли бальдахин до церкви і грозили сьвященикови, що вибють ему вікна. — В містї Вараждинї великім явили ся на торжествах в честь тисячлїтя католицкі епископи в мадярских національних костюмах. Кардинал Шлявх прибув на торжество в вузких вишнурованих ногавицях вишневої барви, в жовтих черевиках з острогами, в колпаку з пірем; так само убраний був унїятский епископ румуньский Павло, а католицкий епископ Вінклер убрав навіть панцерну сорочку. Очивидно тїшать ся Мадяри дуже такими патріотичними епископами і навіть не думають про се, що такі виступи не личать духовним особам.

Довго вчив ся! Мабуть найстарший студент на сьвітї помер сими днями в Ґрайфсвальд в Нїмеччинї в віцї близько 70 лїт. Той студент був від молодости аж до смерти заєдно записаний на теольоґічнім видїлї, але не робив нїколи нїякого іспиту. Причиною того дивного явища була обставина, що якийсь его далекий свояк, а великий богач записав ему свій маєток під услівем, що він буде побирати лише проценти від того маєтку так довго, доки буде ходити на унїверситет і не одержить якої посади; по тім мав маєток перейти на різні добродїйні цїли. Студент був досить хитрий і „учив“ ся аж до смерти.

Дрібні вісти. Радний міста Чернівцїв др. Бено Штравхер здавав 18-го с. м. справу з своєї дїяльности і одержав вотум довірія. — Польский театр ім. ґр. Фредри уряджує в Чернівцях ще два представленя; в суботу дає комедию Пшибильского Dwór we Władkowicach в 4 актах, а в недїлю Анчица Emigracya chłopska в 5 актах. — Католицке товариство ремісничої молодїжи в Чернівцях дає в понедїлок, дня 25-го с. м., аматорске представлене. Будуть грати Каміньского Zabobon або Krakowiacy i Górale. — На оногдашнім засїданю черновецкої ради міскої вибрано на місце уступившого д-ра Гандля членом міскої ради шкільної в Чернівцях д-ра Стшельбицкого. — Делеґатами черновецкої ради міскої до великого видїлу каси ощадности вибрано радного Барбера, а при тїснїйшім виборі льосом і бар. Мустацу. — В Сторожинцях завалив ся підчас представленя цирк. Случайно не став ся жаден нещасливий випадок і все скінчило ся на страху. — Др. Ст. Квятковский, специялїст для хірурґії і слабостий орґанів мочи, отвирає в суботу о 12 год. клїнїку лїкарску при Metzgergasse ч. 25. — Фінансовий стражник Михайло Станкон пропав від 15-го с. м. без вісти. В вівторок викинула его трупа ріка Молдава. На трупі не можна було сконстатувати жадних знаків злочиньства. — До громадского уряду в Борівцях закрав ся незнаний злодїй і забрав з собою з громадскої каси 500 зр. Заряджено строге слїдство. — Галицке намістництво видало розпорядженє, щоби не продавано в торговлях забавок для дїтий, вироблених з целюльози, а всякі иньші вироби з целюльози, продавані в торговли, мусять мати напись: „вироби з целюльози — легко запальні“. — В Філядельфиї доконано засуд смерти на д-рі Гольмесї, медику і фармацевтї, котрий признав ся, що замордував 27 осіб, котрих перед тим обезпечав на житє, щоби відтак взяти за них обезпечені квоти.

Помер в Дзвинячу Лев Мацїлиньский, тамошний управитель школи, в 49-ім роцї житя.

Телеґрами „Буковини“.

З дня 21-го мая 1896 року.

Відень. Похорони архикнязя Кароля Людвика відбудуть ся завтра.

шу частину. Почавши писати, я забула небавом зовсїм, що крім мене находить ся ще хтось другий в комнатї. Хвилина за хвилиною минали.

„Що ти пишеш?“ спитала она мене нараз різко.

Я підвела з переляком голову і глянула на ню.

„Ну? що-ж?“

„Ет! щось там“ — відповіла я потрохи змішана. Менї стало так, як би мене хто на якім лихім учинку зловив.

„Ти не переписуєш ся прецїнь з нїким“.

„Нї.“

„Ну, так що-ж ти пишеш? Може ти поетизуєш?“...

Павза...

„Чуєш? ти!“

„Чи я маю перед тобою оправдувати ся?“

„Що за дурна відповідь! Ти не бачиш, що вже пізно і що я хочу спати? Я втомила ся“.

„Обернись до стїни тай спи!“

Она скоро підняла ся і усїла прямо в ліжку.

„Ти! Я скажу мамі, що через тебе не можу спати. Неспане шкодить красї, а я не маю охоти ходити з таким крейдяним лицем, як твоє. Але я тепер вже знаю. Ти певно мажеш якийсь стих. Любовний?... Ха-ха-ха! Тебе на цїлім божім сьвітї нїхто не бажає; ти не гарна!“...

Я не відзивала ся.

„Бідолах з шістьома срібними старосьвітскими ложочками!“

Я задрожала від обиди.

Як глубоко ненавидїла я еї! Однак, невідзиваючись, я силкувалась остати ся спокійною. На хвилинку заграбала я лице в долонї, і стала пригадувати, що думала перше. Думки від еї голосу, мов налякані, розпорошили ся.

Она сьміяла ся роздражняючим сьміхом, а я чула, як менї підступала кров до лиця.

„Від бабунї лишила ся ще і цукорничка. Вправдї не срібна, але за те дротована. Правдива старо-француска порцеляна!“...

Я все ще не відзивала ся...

„Чуєш? Я хочу, щоби ти згасила сьвітло і лягла спати. Ти!“

Мене покинула нараз вся терпеливість, а пірвала шалена пристрасть. З окриком дикої злости вхопила я за зошит і шпурнула ним до землї. — Серце товкло ся в менї до розпуку, і згорнувши руки на грудях глянула я на ню.

„Чого тобі ще треба?“ спитала голосом, що змінив ся від зворушеня.

„Нїчого від тебе не хочу. Але скажи лучше, до чого та театральна поза?“ Она говорила в зухвалім тонї, опісля мов пригадала собі щось і додала: „Чому у тебе розплетене волосе?“

Я відвернула ся від неї, не відповідаючи їй нїчого.

„Я хотїла би знати, длячого в тебе розплетене волосе“ — домагала ся она знов.

„Для чого? Бо розплетене не важить так тяжко, так менї здає ся... Може і се не дає тобі спати і шкодить твоїй красї?“.

Еї очи заіскрили ся.

„Так ти гадаєш, що ти красна? Пожди, я знаю добре твої думки. Ти огидна, причаєна кокетка. Ти хочеш удавати якусь „русалку“, виправляєш ся в якусь видуману безсоромну ролю, може Гайного „Льореляй“? Ти его раз у раз читаєш, хоть мама вже кілька разів казала, що Гайне не є для молодих дївчат.“ — Нараз розьміяла ся. „Справдї, се рудаво-золотисте волосе, зеленяві „морскі“ очи... Знаєш, що? Спродай цукорничку, купи собі гарфу і гребінь і йди між Нїмцї.“

Не знаю, як я в тій хвилї виглядала, і яким поглядом подивила ся на ню. Уст отворити не була я годна, і на одно слово — нї! але коли я підняла руку, щоби притиснути еї до розпаленої голови, она з переляком сховала ся під колдру...

По хвилї згасила я сьвітло і кинула ся сама в постїль..-

Глухий біль, неописане огірченє обняли мене і тихі стони виривали ся з моєї груди. По що кинула мене доля в житє, поміж ті підлі, тупі душі — нї! поміж гиєни, що не мають нї чувства, нї розуміня для шляхотнїйших зворушень серця!...

. . . .

(Дальше буде).

Відень. В раді державній інтерпелювали пос. Базак і тов., чи мінїстерство думає засновати окружний суд в Травтенаві без попередного запитаня ческого сойму.

Памятайте на Народний Дім в Чернівцях!

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	Поїзди поспішні			Поїзди особові			Поїзди мішані	
до Чернівців								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$6^{\underline{57}}$	$10^{\underline{28}}$	$5^{\underline{50}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Глїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$10^{\underline{00}}$	$5^{\underline{23}}$		
З Новоселиці, Садаґури .	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$9^{\underline{50}}$
до Львова								
З Відня, Кракова . . .	1^{30}	$5^{\underline{10}}$		$6^{\underline{55}}$	$9^{\underline{30}}$	9^{55}		
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станїславова .	$\underline{9^{55}}$	.	.	$6^{\underline{13}}$	7^{28}	$\underline{2^{01}}$		
З Підволочиск	2^{30}	$10^{\underline{05}}$	.	8^{05}	5^{10}	.		
З „ на Підзамче	2^{18}	$9^{\underline{50}}$	.	7^{42}	4^{45}	.		
Зі Стрия.	.	.	.	$12^{\underline{10}}$	8	1^{50}		
З Белзця	.	.	.	8^{00}	5^{45}	.		
Зі Сколього і Стрия . .	.	.	.	$10^{\underline{10}}$	.	.		
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг) .	.	.	$8^{\underline{45}}$	.	.	.		

Відходять	Поїзди поспішні			Поїзди особові			Поїзди мішані	
з Чернівців								
До Снятина, Коломиї, Станїслава, Львова, Кракова і Відня	3^{47}	.	.	9^{41}	$10^{\underline{29}}$	$5^{\underline{38}}$		
До Глїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$7^{\underline{17}}$	$10^{\underline{48}}$	6^{16}		
До Садаґури, Новоселиці .	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{21}
зі Львова								
До Кракова і Відня . .		2^{50}	$11^{\underline{00}}$	$4^{\underline{40}}$	9^{55}	$6^{\underline{45}}$		
„ Підволочиск	.	2^{11}	6^{00}	.	9^{30}	$10^{\underline{45}}$		
„ „ з Підзамча .	.	2^{25}	6^{14}	.	9^{48}	$11^{\underline{12}}$		
„ Чернівців, Сучави, Яс, Букарешту	6^{10}	.	.	10^{25}	2^{45}	$10^{\underline{15}}$		
„ Стрия	.	.	.	$5^{\underline{22}}$	9^{35}	$7^{\underline{22}}$		
„ Белзця	.	.	.	9^{15}	$7^{\underline{05}}$			
„ Сколього і Стрия . .	.	.	.	.	.	3^{05}		
„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг) .	8^{40}	.	.	.	.	.		

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях.

За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.